

Gabryel Flynt

Sötét szárnyak

II. Bővített kiadás

 Publio
KIADÓ

Sötét szárnyak

Gabryel Flynt

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

Bevezető

Spanyolország, 1606

A vámpírok háromszáz éves Uralkodó Hercege karba tett kézzel sétált föl s alá udvarházának dolgozószobájában, és időnként végigsimította deresedő bajuszát. A szoba másik végében, a bejárat előtt, két vörös egyenruhát viselő testőr, és három magas rangú tanácsstag várakozott. Karddal lehetett volna vágni a feszültséget.

- Felség! - szólalt meg hosszú hallgatás után az alacsony, ősz, kecskeszakállas tanácsstag, Vorlam. - Azt hiszem, mindannyiunknak az lenne a legjobb, ha végre döntésre jutnánk. A Charmatia tagjai már határoztak, de felségedé a végső szó.

- Önök talán azt gondolják, hogy egyszerű meghozni egy ilyen ítéletet? - kérdezte a vámpírvezér, anélkül, hogy megállt vagy ránézett volna beszélgetőpartnerére. - Azt hiszik, hogy aláírok egy papírlapot, és utána megvonom a vállam?! Itt nem csupán egy fajtársunk, hanem egy Vámpír Herceg életéről van szó!

- Jól tudjuk, milyen helyzetben van, felség! - lépett közelebb Galedon, az itáliai tanácsstag. - De be kell látnia, nem várhatunk tovább.

- Miért is? - torpant meg az Uralkodó Herceg, dühösen izzó piros szemeit a férfira szegezve.

- Azért, mert hívei és alattvalói eredményt akarnak látni! - csattant fel Vorlam. - Az a nyomorult senkiházi, aki Vámpír Hercegnek nevezi magát, megsértette önt, felség. Ezt nem tűrhetjük el, és önnek sem kellene!

- Parancsba adtam, hogy fogják el és hozzák elem - érvelt a

vezér.

- Évek óta hiába próbáljuk elfogni, mindig kicsúszik a kezeink közül - szólalt meg a portugál Pereira. - Éppen ezért a teljes Charmatia nevében könyörgök felségednek, ítélje őt halálra távollétében!

A vámpírvezér arca megrezzent e szavak hallatára.

- Nem volt talán elég, hogy száműztem a saját hazájából, Franciaországból? Azzal a tudattal él nap mint nap, hogy megszegyenült, és hogy bármelyik pillanatban lecsaphatunk rá. Amennyiben kimondom a halálos ítéletet, már nemcsak a fajtársai, de a vámpírvadászok célpontjává is válik.

- Éppen ez lenne a cél! - kapott a szón Vorlam. - A vámpírvadászok ez egyszer a segítségünkre lehetnének.

A vezér undorodva hunyta le a szemét.

- Ezt nem fogom engedni! - mondta halkán. - Legyenek még egy kis türelemmel! Csak idő kérdése, és fel fogja adni magát.

- Eleget vártunk már!! - csattant fel Vorlam. - Bocsásson meg, felség, azért, amit most mondani fogok, ám úgy látom, nincs más választásom. Ön elé kell tárnom a szomorú tényeket. Mi hárman az egész tanácsot vagyunk hivatottak képviselni. A Charmatia tagjai kétségbeesve próbálják kitalálni, miért védi ennyire ádázul, miért próbálja megmenteni annak a semmirekellő fattyúnak az életét.

Az Uralkodó Herceg nekidőlt íróasztala oldalának, felvonta szemöldökét, és közömbösen az előtte álló férfiakra tekintett.

- Folytassa! - suttogta, s hangjából világosan kiérezhető volt a megvetés. - Milyen végkövetkeztetésre jutottak tehát a Charmatia nagyra becsült tagjai?

A három férfi zavartan egymásra pillantott, majd Galedon

megköszöri a torkát, és igyekezett a legmélyebb tisztelettel beszélni.

- Mivel felséged egyetlen nyomós indokot sem tudott felhozni, mely alapján meg kellene kegyelmeznünk annak a nyomorultnak, így...

- Felmerült a tanácsban az ön esetleges alkalmatlanságának kérdése! - vágott közbe sietve Vorlam.

A szobában tartózkodó testőrök kardjukat kirántva fejezték ki nemtetszésüket, ám vezérük leintette őket.

- Nyugalom, fiaim! - mosolyodott el vékony bajusza alatt. - Az urak bizonyára szeretnék sértetlenül elhagyni a lakosztályomat. Tehát, alkalmatlan lennék? Azért, mert meg akarok akadályozni egy tragédiát?

- Csak egyetlen érvet hozzon fel, és megkíséreljük meggyőzni a Charmatiát! - felelte magabiztosan Pereira.

Az Uralkodó Herceg azonban makacsul hallgatott. Néhány percig farkasszemet nézett az elszánt tanácstagokkal, majd megfordult, felragadta a lúdtollat, belemártotta az asztalra készített tintatartóba, és aláírta az előtte heverő papírlapot.

- Így megfelel? - nyújtotta át Vorlamnak, aki mohón kapott érte, átolvasta, majd megmutatta társainak, végül összetekerte, és mélyen meghajolt.

- Rendkívül hálásak vagyunk, felség! - bizonygatta negédes hangon. - És esedezem a bocsánatáért, amiért ilyen eszközhöz kellett folyamodnunk.

Az Uralkodó csak bólintott, és hátat fordítva nekik befejezettnek nyilvánította a beszélgetést. A három férfi hajbókolva hátrált ki az ajtón, s mikor az becsukódott mögöttük, a vámpírvezér fáradtan ült le vörös selyemborítású karosszékébe, és szomorúan hajtotta le a

fejét.

- Minden rendben, felség? - siettek oda hozzá testőrei.

- Azt azért nem mondanám! Épp most ítéltem halálra egy ártatlan ifjút.

- Sok mindennek lehet nevezni, de ártatlannak nem! - morogta az egyik testőr.

- Sanchez! - sóhajtott fel a vámpírvezér. - Kérem, hagyjon magunkra minket Martinezzel!

- Ahogy óhajtja, felség! - hajolt meg a férfi, s bár arcán sértődöttség tükröződött, hamar elhagyta a dolgozószobát.

Martinez letérdelt a herceg mellé, és kérdően nézett fel rá.

- Muszáj volt engednie nekik?

- Ha nem teszem, akkor most egy trónfosztott uralkodót pátyolgatna! Ezt a csatát ők nyerték, de a háborút még nem.

- Meg fogják ölni őt! - ingatta a fejét Martinez.

- Csak reménykedni tudok benne, hogy ugyanúgy sikerül megszöknie a bérgyilkosok elől, ahogy azt eddig is tette!

- És azután? - emelkedett fel a testőr.

- Előbb vagy utóbb be fogja látni, hogy nem lázadhat a végzete ellen. El fog jönni hozzám, még hozzá önként.

A vámpírvezér eltöprengett kissé, majd felállt, és az ablakhoz lépve tekintetét a messze magasodó kopár dombokra vetette.

- Ő az utolsó reményünk, Martinez! A legutolsó!

I. rész

A zöld köd

La Rule

Franciaország, 1695

Babonák és misztikumok kora volt, mikor az emberek félték és hitték a természetfölöttit. Az egyház foggal-körömmel harcolt ez ellen, s igyekezett visszaterelni eltévedt bárányait a nyájba. Ám a már beteges félelem egyre nagyobb tömegeket kényszerített arra, hogy jelképekben, szobrokban higgyenek. Bízta benne, hogy e talizmánok megóvják őket s szeretteiket az éj teremtményeitől, és egyben saját démonaiktól is.

Hogy háborúztak, véres csatákat vívtak területekért a vallás szent nevében, máskor is előfordult. Senki sem lepődött meg, hogy ember embert öl, mert mindennapos dolognak számítottak e barbár cselekedetek. A királyok – olykor csak unalomból – csatákat indítottak a szomszéd tartományok ellen, hiszen nekik is kijárt a szórakozás. A sírásó boldog volt, hogy van munkája, a farkasokat nem űzte a falvakba az éhség, s még az özvegyen maradtak könnyei is felszáradtak, ha a győztes uralkodó szétosztotta a hadizsákmányt.

De fokozatosan kezdtek megváltozni a dolgok. A halál gyorsabban és nagyobb számban tizedelte meg Isten gyermekeit, mint bármilyen járvány vagy háború. S nem csak a férfiak estek áldozatul. Nők, gyermekek tűntek el az éj leple alatt, majd kerültek

elő holtan, kilométerekre otthonuktól. Pásztorok tetemét dobta ki a folyó magából nyájaikkal együtt. Legendák keringtek egy város tízes létszámú éjszakai őrzőjárataról is, mely nem tért vissza útvjáról – soha nem találták meg őket.

Jean-Briant, La Rule grófja akkor elégelte meg a rejtélyes esetek sorát, amikor a földjéhez tartozó egyik falu teljes lakosságát, éjszaka pár perc leforgása alatt, titokzatos módon legyilkolták. A holttesteket hatalmas halomba hordták a falu főterén, a házakat földig rombolták; nem maradt más, mint a kietlen pusztaság, közepén a toronyra emlékeztető, egymásra hányt holttestekkel.

Jean-Briant kastélya dolgozószobájában járkált fel s alá. Egy későn hazaérkező vadász hozta meg neki a szörnyű hírt. Éppen az uraság birtokán akart átvágni, hogy előbb hazaérjen, mikor akaratlanul is szemtanúja lett a vérengzésnek. A szerencsétlen ember remegő tagokkal kuporgott a gróf íróasztala előtti székben. Szívesebben állt volna, ahogy azt az illem megköveteli, de lábai a félelemtől felmondták a szolgálatot.

–Egyszerűen lehetetlen, amit állítasz! – fortyant fel a gróf már másodszorra. – Tehát ott álltál pár méterre, körülötted összedőltek a házak, a csűrök, az istállók; az emberek futva menekültek, és egyszer csak meghaltak?! De mitől?

A vadász buzgón bólogatott, s már-már ronggyá hajtogatta a kezeiben tartott kalapot.

–Higgyen nekem, nagyuram! A Jóisten a tanúm! Nem láttam mást, csak sikoltozó alakokat, akik kiszaladtak a házaikból, és egyszer csak váratlanul összeestek. Mintha valami láthatatlan erő a földre rántotta volna őket; ekkor már sikoltani sem tudtak. Elkerekedett a szemük, és végük volt. És ott volt még az a köd... Az az ijesztő, világoszöld köd, ami mindent belepett...

A férfi sírva gyűrte tovább a kalapját. A gróf megállt egy

pillanatra, és kinézett a nagy boltíves ablakon.

Jó kiállítású, fiatal férfi volt. Nagy barna szemeivel mintha a veséjébe látna mindenkinek. Tekintete nyílt és őszinte; hosszú barna haja hullámokban omlott széles vállaira. Huszonhét évesen önállóan igazgatta a La Rule-i birtokot, amit nem sokkal korábban örökölt meg az apjától. Sokan felnéztek rá. Bátor és egyenes embernek ismerték országszerte. Segített azokon, akik bajba kerültek, és a falubeliek életét is igyekezett könnyebbé tenni. Kevesebb adót rótt ki, mint más földesurak, de cserébe elvárta a hűséget és a feltétlen engedelmességet. A parasztok és a jobbágyok tudták, mindenben számíthatnak urukra. Nem kellett már tartaniuk a rablóbandáktól sem, akik egy időben rendszeresen betörték a birtokra, s kedvükre fosztogattak. A gróf harcot indított az ilyen garázdák ellen, míg végül rendszeres rajtaütései meghozták a kívánt eredményt: több mint száz bandita végezte a bitófán vagy a kínpadon. Az emberek áldották is a nevét az egész környéken.

Jean-Briant ezért most joggal érezhette úgy, hogy cserbenhagyta a faluban élőket, hiszen nem volt képes megakadályozni, hogy lemészárolják őket. Leginkább a bosszú gondolata foglalkoztatta, ám legbelül mégis tudta, nem rohanhat fejjel a falnak.

-Bizonyos vagy hát benne, hogy az a köd, amit láttál, valóban zöldes színű volt? - kérdezte még mindig az ablaknál állva.

-Esküszöm, nagyuram! Esküszöm mindenre, ami szent! - hebegte a vadász. - Különös fénye volt, mintha ragyogna...

A gróf bólintott.

-Elmehetsz! És köszönöm a segítségedet.

Miután a férfi hajlongva távozott, Jean-Briant leroskadt az ébenfa íróasztal mögötti székbe, és tenyerébe temette az arcát.

Legbizalmasabb inasa, egy alacsony, fiatal fiúcska ekkor lépett be az ajtón. Elszorult a szíve, mikor meglátta gazdáját az asztalra borultan zokogni. Odaállt mellé, és finoman megérintette a karját.

-Ön semmiről sem tehet, gróf úr!

Jean-Briant összerezzen, és felemelte a fejét. Könnyei végigszántották kipirult arcát.

-Tévedsz, Jacques! - mondta rekedten, és hátradőlt a széken. - Megakadályozhattam volna, hogy idáig fajuljanak a dolgok. Istenem, mennyi árulkodó jel volt! Hányszor hallottam a rémtörténeteket az eltűnt emberekről, és a zöld színű ködről, ami halált hoz. Azt gondoltam, majd idővel abbamaradnak e rejtélyes esetek; hogy ez inkább valami járvány lehet, ami megtizedel bennünket, és csakhamar előáll valaki a megoldással. Lusta és hanyag voltam, Jacques! Azt hittem, meg tudom védeni a birtokot és a falut. Bíztam benne, hogy a tekintélyem eltántorítja ezt a... ezeket a... - hirtelen elnémult.

A fiú értetlenül ráncolta a homlokát.

-Ezeket a... miket, uram?! Tudja, mi okozza a gyilkosságokat?

A gróf rátekintett nagy barna szemeivel.

-Csupán sejtéseim vannak, de még nem vagyok biztos a dolgomban. És különben is lehetetlen... Az ő módszerük más...

Jacques türelmetlenül állt egyik lábáról a másikra.

-Mégis, miről beszél, uram?

Jean-Briant vagy öt percig ült némán, gondolataiba merülve. Majd hirtelen felpattant.

-Ide figyelj, Jacques! Szólj azonnal a doktor úrnak; menjen le most rögtön a faluba, válasszon ki a holtak közül egy férfit, egy nőt és egy gyermeket! Hozassa a kastélyba, és boncolja fel őket!

Jacques-nak a rémülettől tágra nyílt a szeme.

-De uram...

-Boncolja fel őket, és próbálja megállapítani, mitől haltak meg!

A fiú elsápadt.

-Ezt nem szabad, gróf úr! Ha az egyház megneszeli...

-Nem fogja megneszelni! - Jean-Briant gúnyosan mosolygott. - Óh, az egyház! Ha a drága püspök úr tudomást szerezne mindarról, ami az elmúlt években a kastélyban történt, talán fel is gyűjtaná velünk együtt. Van fogalmad róla, hányszor szereztem már hullákat a doktor úrnak, hogy kedvére tanulmányozhassa az emberi test rejtett titkait?!

A szegény inas arcszíne percenként váltott lángvörösből falfehérbe, amint hallgatta, hogy ura milyen élvezettel beszél kiterített holttestek felvágásáról, s arról, hogy a különböző szerveket tartósítani is lehet. Ezeket egy félreeső helyen hét lakat alatt őrzik valahol a pincékben. Jean-Briant kedélyesen pillantott megdermedt szolgájára.

-Ugyan már, fiam, ez a tudomány! Mit gondolsz, egyes betegségek ellenszerét, hogy találnánk meg? Előbb tudnunk kell, miben halt meg az illető, és hogy a kór milyen hatással volt a szerveire. Az elért eredményeket szeretnénk majd nyilvánosságra hozni; ám ahogy te is mondtad, az egyház nem örülne ennek. A papok mindig is ellene voltak a fejlődésnek. Csak saját magukkal törődnek, emellett pedig nagy gondot fordítanak arra, hogy bekötve tartsák az egyszerű emberek szemét. A nép pedig fejet hajt előttük. Engem még apám nevelt arra, hogy ne hagyjam becsapni magam általuk. Ne érts félre, hívő ember vagyok. De ha valami érdekel, utána járok, ha pedig valamit nem értek, addig kutatok, míg meg nem lelem a megoldást. Most is ezt fogom tenni. Kérlek, szólj a doktor úrnak! Meg kell tudnunk, mi folyik itt!

Jacques meghajolt és távozott. A gróf dolgozószobája a kastély könyvtára is volt egyben. A hatalmas terem mennyezetig érő, szépen faragott polcai roskadoztak a különböző nagyságú, formájú és témájú könyvek sokaságától. Az egészen apró, tenyérben is elférő piciny füzetecskéktől az óriási méretű és súlyú lexikonokig, az ütött-kopottól az arannyal bevont remekművekig minden könyv megtalálható volt itt. Homérosz és Vergilius kalandos eposzai mellett helyet kaptak Shakespeare csodálatos drámái éppúgy, mint Descartes felvilágosult értekezései. És emellett még töménytelen mennyiségű útikönyv a világ minden egyes országáról, valamint térképek, rajzok, vázlatok.

Jean-Briant nagyon büszke volt magára, amiért már csaknem az összeset elolvasta. Lassú, óvatos léptekkel haladt el hőn szeretett könyvritkaságai előtt; mintha azok aludnának, s ő vigyázna, nehogy felébressze valamelyiket. Időnként megállt, lekapott egyet közülük, fellapozta, de azon nyomban vissza is tette.

-Hol lehet? - suttogta alig hallhatóan.

Úgy ismerte könyvtárát, mint a saját tenyerét, mégis aggodalommal töltötte el, hogy nem találja, amit keres. Sokáig tanácstalanul álldogált a megannyi értékes literatúrát figyelve, majd hirtelen megragadta a fal mellé támasztott létrát, odahúzta az egyik polchoz, és felmászott rajta. A polc legtetején fekete bőrkötésű művek sorakoztak egymás mellett. Jean-Briant sorban belelapozott mindegyikbe, majd kis idő elteltével elégedett mosoly jelent meg szája szegletén. Egy lexikon nagyságú fekete könyvet tartott a kezében, melynek borítóján ezüstsín betűk hirdették a címet: *Az éjszaka szülöttei*.

Gyorsan lelép az létráról, elfoglalta helyét az íróasztal mögötti székből, és gyermeki lelkesedéssel ütötte föl a félelmetes titkokat sejtető fabulát.

Frédéric Fonteray

Lassan teltek az órák. Jean-Briant gyermekkori jó barátja, doktor Frédéric Fonteray – ki egyben a kastély orvosa is volt – hat megbízható szolga segítségével kiválasztotta a halott férfit, asszonyt és gyermeket. Hamar szekérre rakták és felvitték őket a kastélyba.

E kívülről s belülről egyaránt gyönyörű épület pincéinek falai, ha beszélni tudnának, dermesztő dolgokról mesélnének. Ha egy vendég tévedt volna a sötét labirintus felé vezető útra, a legmélyebb szinten csak egy nagy termet talált volna, telis-tele hordókban érlelt és palackozott borokkal, természetesen a legfinomabb fajtákból. A látogató ekkora csarnok láttán, amely ilyen mélyen nyúlik a föld alá, nem is hihette, hogy lehet még lejjebb hatolni, le a kastély legrejtettebb zugaiba. Pedig lehetett! A legnagyobb hordó mögött, nehéz falap takart el egy jókora csapóajtót, mely mérete ellenére könnyedén nyílt és zárult. Ám eddig még senki idegen nem jutott el; legalábbis élve nem. A csapóajtó alatt hosszú lépcső vezetett lefelé a vak sötétben, mígnem egy falnak ütközött. Átlagos kőfal volt ez: sehol egy ajtó vagy egy rés, vagy bármi, ami arra utalna, hogy a lépcső vezet valahová.

Fonteray doktor és hat segédje ezen a lépcsőn haladtak végig, kezükben égő fáklyákkal. Mikor leértek, a doktor beletette fáklyáját a falból kiálló tartóba, mindkét tenyerét rátapasztotta a hideg kövek egyikére, majd erőteljes nyomással kimozdított egy ajtó nagyságú felületet. Odabent teljes sötétség honolt. Fonteray belépett a nyíláson, és rutinosan meggyújtotta a falak repedéseibe ékelt fáklyákat. Hamarosan minden fényárban úszott.

Ez a helység volt a doktor laboratóriuma. Középen öt, egymástól szinte karnyújtásnyira lévő hosszúkás asztal várta a jobblétre szenderülteket. A terem szélein polcok, rajtuk kisebb-nagyobb, különböző színű folyadékkal teli üvegek sorakoztak. Bennük állati és emberi szervek, végtagok, fejek lebegtek mozdulatlanul. Az egyik sarokban üvegajtós szekrény állt egymagában, rajta lakattal, tetején jókora felirattal: *Mérgek*.

A többi vitrinben orvosi műszerek: szikék, tűk és egyéb félelmetes eszközök kaptak helyet. A doktor úr szolgálai az évek alatt már megszokhatták a nem mindennapi látványt, mert az üvegekben úszkáló szervekkel mit sem törődve felfektették a hullákat az asztalra, és szó nélkül távoztak. Hozzászoktak, hogy az ilyen munka után mindig busás jutalomban részesülnek, s ez a szájukra is lakatot tett.

Fonteray behúzta az ajtót mögöttük, és ragyogó tekintettel méregette a három holttestet. Úgy szemlélte őket, mint szobrász a még ki nem faragott márványtömböt, vagy mint festő az üres vásznat.

Frédéric Fonteray igen fiatal orvosnak számított. Tíz évesen, mikor a többi gyermeket a vadászat izgalma vagy az egymással való játszadozás vonzotta, ő bezárkózott kicsiny szobájába a szüleitől kapott rézmikroszkóppal. Keskeny asztalkáján mindenféle apró állatot, főként bogarakat és egereket boncolt, majd nagyító alatt nézegette szerveiket, szöveteiket.

A cselédként dolgozó anyát és a tanításból élő apát nem igazán érdekelte, hogy gyermekük miket művel – legalább elfoglalta magát. Tizenhat évesen már olyan ismeretekre tett szert, ami keveseknek adatott meg ebben a korban.

Így nőtt fel ez a kis csodagyerek csillapíthatatlan tudásszomjától vezérelve egy kisvárosban, nem messze La Rule-től. Az ottani orvos felfigyelt a tehetséges fiúra, és maga mellé vette

mint segédet. Annyira ügyesnek bizonyult a gyógyításban, hogy pár hónap elteltével már helyettesíthette is tanárát. Sokféle gyógyszert talált fel az emberek bajaira, így a városka lakói egyre jobban a szívükbe zárták. Gyakorta előfordult, hogy elhívták La Rule kastélyába, mert egyik-másik szolga időnként megbetegedett. Volt, hogy pár óra alatt talpra állította a láztól szenvedő vagy a kificamodott bokájú embereket; nem meglepő hát, hogy Fonteray tetteivel csodálatot vívott ki környezetében.

La Rule grófjának fia, az akkor tizenhat esztendős Jean-Briant, élénk érdeklődéssel kísérte a vele egyidős doktor minden lépését. Lassacskán barátság alakult ki a két ifjú között, így aztán Fonteray mindig szívesen látott vendégként érkezett a kastélyba. Húsz éves korukra teljesen belevetették magukat az orvostudományba és a kutatásba. Addigra Frédéric már otthagya szülővárosát, és La Rule-be költözött mint a család magánorvosa.

Akkoriban nagyon kevesen, s ők is kizárólag egyházi jóváhagyással boncolhattak holttesteket. A fiatal orvos hónapokat töltött azzal, hogy a püspöki palotában kilincsel az ehhez szükséges engedélyért, de hiába, folyton elutasították. Ilyenkor dúlt-fúlt mérgében, szólni sem lehetett hozzá. Napokkal később mégis egy levél érkezett a püspöki titkárságtól. Az ifjú doktor azonmód Jean-Briant szobájába sietett, hogy együtt olvashassák el a jó hírt. A gróf legalább annyira izgatott volt, mint barátja. Frédéric feltörte a vörös pecsétet, és kibontotta a levelet.

-Na, mi lesz?! - unszolta Jean-Briant csillogó szemekkel. - Mit írnak?

Frédéric-vel madarat lehetett volna fogatni egészen addig, míg bele nem pillantott a levélbe. Ekkor arca váratlanul elkomorult, szája hangtalanul suttogta a papírra vetett szavakat. A gróf elsápadt, kikapta barátja kezéből a levelet, és hangosan olvasni kezdte:

Igen Tisztelt Dr. Frédéric Fonteray

Sajnálattal tudatjuk Önnel, hogy kérésének - miszerint tudományos munkájának elősegítése céljából szeretne egy elhunyt emberen boncolást végezni, és az ehhez szükséges engedélyt kézhez kapni - nem tudunk eleget tenni. Tapasztalt, idős, tudós doktoraink is csak nagy körültekintés után kaphatnak ilyen engedélyt. Az Ön ifjú kora pedig mindenfajta mérlegelési lehetőséget kizár.

Továbbá nyomatékosan megkérjük, ne kíséreljen meg engedély nélküli boncolásokat sem emberen, sem állaton, mert az Isten ellen való véték! Emlékeztetnénk, mi lett idősebb kollégája sorsa, ki elkövette ezt a rettenetes bűnt.

Szívélyes üdvözlettel: Joss Malkyn atya

Püspöki Titkárság

Ui.: Szíveskedjék megjelenni nálunk szerda délután egy kihallgatáson. A püspök úr személyesen szeretne megbizonyosodni arról, hogy megértette a levélben leírtakat.

Kelt: Párizs 1688.

Frédéric megkövülten ült le az ágyra. Szemeiben düh és elkeseredett gyűlölet tükröződött. Pedig mennyire más volt ő valójában! Szép arca, folyton fürkésző tekintete, smaragdzöld szemei, félhosszú, copfban összekötött aranyszőke haja és magas, vékony termete megigézte a nőket. S ő egy percig sem titkolta, hogy a kastélyban eltöltött évek alatt bizony igyekezett a cselédlányok kedvére tenni.

Jean-Briant a megfelelő szavakat keresve köszörülte a torkát. Másodpercekig csak bámultak egymásra, majd a doktort hirtelen elöntötte a méreg. Társa alig tudta követni, mert gyorsan, s majdhogynem összefüggéstelenül beszélt.

-Hogy veszik a bátorságot? ...miért nem nekem...? Túl fiatal?!

-Csillapodj! - kérlelte szelíden a gróf.

Fonteray felpattant, és idegesen járkálni kezdett.

-Nem, Jean-Briant! Nem csillapodok le! Ez felháborító! Idős, tudós doktorok? Kétszáz évig is élhetnének, akkor sem lesz olyan nagy tudásuk, mint most nekem! Csak belehajtják az igába a fejüket, és úgy bégetnek, ahogy a papok fütyülnek; nincs köztük egyetlen szabadgondolkodó sem! Fogalmuk sincs a modern orvoslásról, és soha nem is lesz! Hát nem tudják felfogni? Nem tudják megérteni, hogy én egy...

Nem tudta befejezni, mert Jean-Briant belé fojtotta a szót.

-Ülj le végre, és jól figyelj arra, amit most mondok!

A gróf a legnagyobb komolysággal beszélt. A doktor még sosem látta ilyennek. Azonnal leült az ágyra, mert megrémítette barátja hűvös, parancsoló tekintete és ellentmondást nem tűrő hangja.

-Hallgatlak!

-Helyes! Frédéric, én jól tudom, hogy te egy géniusz vagy. Képességeid alapján a világot is kormányozhatnád. Csak az a baj, hogy ezt az egyház is tudja. Már rég kinőttünk a középkorból, de még mindig a papok irányítanak minket, s az a véleményem, nem is lesz ez másként soha. És pont ezért félnek minden olyan elmétől, aki esetleg véget vethet a hatalmuknak, aki felnyitja az emberek szemét.

Frédéric csak összevonta szemöldökét, de mélyen hallgatott.

- Tudom, hogy mi történt a kollégáddal - folytatta Jean-Briant. - Ő volt a mentorod is, igaz?

-Ő karolt fel engem. A szülővárosomban mindenki nagyon tisztelte. Kivégezték, mert meg akarta állapítani, mitől halt meg az egyik betege.

- Kivégezték?

-Igen! Börtönbe zárták, és ez a halálát jelentette. Tüdőgyulladást kapott a hideg cellában télvíz idején, és pár hét alatt meghalt. Nem hívtak orvost hozzá, látogatót sem fogadhatott, pedig hányszor próbáltam bejutni hozzá... Én... én meg tudtam volna gyógyítani! - Fonteray hangja elcsuklott, könnyei hangtalanul csöpögtek a földre. - Tudod, barátom, én ezt kivégzésnek nevezném!

Jean-Briant lehunyta a szemét, és amikor kinyitotta, szánakozva nézett az ifjú doktorra.

-Biztos vagyok abban, hogy meggyógyítottad volna, de nem tüdőgyulladásban halt meg. A püspök végeztette ki.

-Miről beszélsz? - kérdezte a doktor elakadó lélegzettel.

-Már rég el kellett volna mondanom, de nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá - feszengve gyűrögette kabátja ujját a gróf, és igyekezett elkerülni barátja tekintetét. - Nem akartalak

elkeseríteni, de most már úgy gondolom, túl vagy azon a ponton, hogy még ennél is jobban gyűlöld az egyházat.

-A lényege!

-A püspök végeztette ki, ahogy mondtam. Szereztek valahonnan egy hamis tanút, aki azt állította, hogy a beteg még élt, mi több magánál volt, mikor a doktor felboncolta, és hogy szántszándékkal ölte meg. Tehát élveboncolás volt a vád, de ez nem volt elég a szentséges atyáknak. Igazad volt, valóban a börtönben hunyt el. A püspök parancsba adta, hogy addig kínozzák, míg be nem ismeri szörnyű tettét. Nem ismert el semmit, és végül belehalt a kínzásokba.

-Hazudsz!! - üvöltötte magából kikelve Fonteray.

Jean-Briant volt az egyetlen a szobában, akin kitölthette bosszúszomját. Megragadta a vállánál, a falhoz lökte barátját, és kétszer-háromszor meg is ütötte az arcát. A gróf némán tűrt minden ökölcsapást, bár a szája sarkából vér szivárgott. Fréderic végül teljesen összeomolva térdre esett, és csak sírt és sírt, lelke a hosszú percek elteltével sem könnyebbült meg, sőt, inkább minden egyes könnycseppel nehezebbé vált fájdalmának elviselése. Jean-Briant letörölte ajkáról a vért, és leguggolt a doktor mellé. Akkor látta utoljára sírni.

Azon a napon valami örökre kihunyt Fréderic Fonteray szívében. A papok gonoszsága miatt elvesztette Istenbe vetett hitét, és onnantól kezdve csak a kutatásnak élt. A birtok lakóin kívül többé nem volt hajlandó mást meggyógyítani. Amikor aztán sok év elteltével a püspök élet és halál közt lebegve könyörgött neki, hogy mentse meg, mert perforálódott a vakbele, és nem találtak más orvost a környéken, ő csillogó szemekkel mondott igent a felkérésre. A püspök még aznap éjjél előtt meghalt, de előtte a saját bőrén kellett megtapasztalnia, hogy mi is az az élveboncolás.

A gróf tehát latba vetette minden befolyását, hogy barátjának ne kelljen megjelennie a megadott időpontban a püspök előtt. Mikor ezt elérte, megígérte Frédericnek, hogy ezentúl kedvére kutathatja az emberi test rejtett titkait. Fonteray nem értette miről beszél.

-Hisz nincs engedélyünk!

Jean-Briant közelebb hajolt hozzá, és a fülébe súgta: - Gondolod, hogy La Rule grófjának holmi engedélyre van szüksége céljai eléréséhez?! Megpróbáltuk a becsületes utat, de belebuktunk, most megpróbáljuk a tiltottat.

-És ha abba is belebukunk?

-Nem fogunk, ha okosan játszunk! A temetőben mindig találni frissen eltemetett halottakat. Majd kihantoljuk és idehozzuk őket.

-Ide? - kérdezte döbbenten a doktor. - Mégis, hogy gondolod? Ehhez a munkához egy tökéletesen felszerelt laboratóriumra van szükség. És az is fontos, hogy ne zavarjanak közben. Hogyan fogjuk titokban tartani? Ha elkapnak, minket is kivégeznek!

-Mindenre van megoldás. Persze csak akkor, ha még mindig érdekel a kutatás.

Fonteray nem szólt semmit. Forrón megszorította barátja kezét, s szemeiben végre az öröm fénye csillogott. Nem sokkal e beszélgetés után megépült a lépcső, a csapóajtó és a titkos laboratórium, melyre a doktor mindig is vágyott.

Kolosszomidák

Jean-Briant órák óta ki sem mozdult a dolgozószobájából, annyira lekötötte az előtte heverő fekete bőrkötésű könyv, melynek borítóján a sokat sejtető cím nagy ezüst betűkkel díszelgett. Akkor ocsúdott csak fel, mikor az ajtó mögül kopogás hallatszott.

-Szabad! - kapta fel a fejét mérgesen, de vonásai azonnal kisimultak, amint meglátta, hogy legjobb barátja lép be. - Á, gyere Frédéric, kerülj beljebb! Na, mire jutottál a hullákkal? Felboncoltad őket?

-Nem volt rá szükség - mondta a doktor. A szokásosnál is komorabb volt az arca. Közelebb lépett, és felült az asztal sarkára. - Pontosan tudom, hogy mitől haltak meg.

-Tehát?

-Vérveszteségtől. Egyszerűen eltűnt a vér a testükből. És még valami: mindegyik halott nyakán két kicsiny seb található egymástól körülbelül négy centiméterre, közvetlenül a nyaki verőér fölött. Egyértelműnek tűnik, hogy mi történt, de mégis, kicsit kételkedek.

Jean-Briant e szavakra Frédéric elé tolta a nehéz könyvet, és kinyitotta az első oldalon. A doktor felcsíptette orrára az okuláréját, és hangosan olvasni kezdte a régies betűkkel írt sorokat:

„A vámpírizmus

A vámpírizmus arra utal, amikor valaki emberi vagy állati vért iszik; rendszerint nyakon keresztül, ahol a legkönnyebb hozzáférni a főartériához. Bizonyos helyeken az emberek hitték, hogy természetfeletti hatalomra tehet szert, aki más vérét megissza. Ebben az értelemben a vámpírizmus egy ritkábban előforduló formája a kannibalizmusnak. A vámpír egy mitikus lény. A népi

kultúrákban rendszerint egy újraélesztett holttest, ami emberi vagy állati véren él, és sok esetben természetfeletti képességekkel rendelkezik, mint az emberfeletti erő és gyorsaság, állatok fölötti hatalom vagy átváltozás.”

Fonteray hallgatott egy darabig, majd becsukta a könyvet, és megnézte a borítóját.

-Tehát egyezik a véleményünk. De én mégis azt mondom, nincs az a vámpír, aki pár perc leforgása alatt ki tudna irtani egy egész falut.

-Akkor tucatnyi vámpír tette! Van más ötleted? - tárta szét a karját Jean-Briant.

-És mivel magyarázod a ködöt?

A gróf felállt székéből, az ablakhoz sétált, és kinézett rajta. A nap még nem bukkant fel a látóhatáron, így a kastély környékén szürkés pára derengett.

-Én már nem tudom, mit gondoljak, Frédéric. De talán akad valaki, aki fényt deríthet a titokra.

-És ki lenne az?

-Mi mindig mindent megosztunk egymással, nemde? - Frédéric némán biccentett. - Esküszöm, hogy nincsenek titkaim előtted, ám amit most készülök elmondani, arról eddig senkinek sem beszéltem. Mindez tizenhat évvel ezelőtt történt. Tizenegy éves kisgyerek voltam, ám apám szemében ennyi idősen az ember majdhogynem felnőttnek számított. Ami azt illeti, születésem óta tartózkodó volt velem szemben. Büszke volt rá, hogy fia van, aki majd továbbviheti a család nevét, de talán éppen ezért nagyon szigorúan bánt velem.

-Bocsáss meg, de én nem ilyennek ismertem őt! - szólt közbe

Fonteray.

-Valóban nem. Te már azt az idős grófot ismerted, akinek mindig mindenkihez volt egy jó szava. Akkor, tizenhat évvel ezelőtt változott meg, és lett odaadó, gondos szülő. Úgy emlékszem mindenre, mintha csak tegnap történt volna. A vadászati idény épphogy elkezdődött. La Rule-ben ez mindig nagyszabású rendezvénynek számított. Ilyenkor Franciaország legkülönbözőbb részeiről érkeztek vendégek a kastélyba: grófok, bárók, néha még hercegek is részt vettek a mulatságon. Egyszóval összegyűlt a nemesség apraja-nagyja. Minden lakosztályt vendégek foglaltak el. Szívesen játszottam a korombeli társaimmal, amíg az előkészületek zajlottak. Ez akár egy hetet is igénybe vett, és ezalatt velünk, gyerekekkel senki sem foglalkozott. Szabadon járhattunk ki-be a kastélyba; voltunk tizenöten, de lehet, hogy húszan is. Gyakorta eszeltünk ki buta, otromba tréfákat a cselédség rovására. Emlékszem, egyszer meggyújtottuk az egyik cseléd lány szoknyáját, amikor lehajolt, hogy felmossa a padlót.

Frédéricből kitört a nevetés.

-Most már igazán nem csodálom, hogy apád oly szigorúan bánt veled.

-A többiek rángattak bele! - tiltakozott kacagva Jean-Briant.

-Persze, én is azt mondanám!

-A lényeg az, hogy amikor apám megtudta, mit tettünk, azonnal kitiltott minket az épületből, és onnantól kezdve csak a parkban játszhattunk.

Jean-Briant újból az ablakhoz fordult, és intett barátjának, hogy álljon mellé, és nézzen ki ő is. A hosszú, sötét, ködös éjszaka után a pirkadat volt a legszebb dolog, amit a két férfi láthatott. Ahogy a nap előbukkant a hegyek mögül, és vérvörös sugarai megfestették az erdőt és a kastélyt, elűzve ezzel a sötétség démonait,

mindketten úgy érezték, mintha az éjszakai vérontás csak egy baljós rémálom lett volna.

Az épület előtti teret hatalmas park foglalta el. Impozáns szökőkutak, barátságos lugasok, díszes virágágyások és sziklakertek, gondosan nyírt bokrok, kicsiny sövényekből kialakított útvesztők, valamint fenséges szobrok és terebélyes fák alkották a maga nemében páratlan franciakertet. Ezt a lenyűgöző botanikai ritkaságot semmi sem választotta el az erdőtől. A park legvégében álló két szobor, szokatlan módon, a kastélynak háttal volt állítva.

-Megnézted már azt a két monstrumot az erdőszélen? - kérdezte Jean-Briant.

Frédéric arra bámult, amerre barátja mutatott. A két hatalmas, egyenként három méter magas, egymástól körülbelül két méter távolságra álló alakokat lehetetlen volt nem észrevenni.

-Persze, már többször elmentem mellettük - mondta a doktor. - Két óriás férfi, akik valamilyen lándzsát szorongatnak az egyik kezükben, a másikban pedig feszületet tartanak a magasba. Mindig úgy gondoltam rájuk, mint a birtok őreire.

-Bizonyos értelemben azok is - ismerte el a gróf. - Gyere, menjünk!

-Hová?

-Megnézzük őket közelebbről.

A két férfi kisietett a szobából, végig a homályos folyosón, le a lépcsőn, átvágtak az előcsarnokon, és már kinn is voltak a kertben. Széles, kővel kirakott ösvény vezetett a bejárattól egészen az erdőig. Ennek az ösvénynek a két szélén álltak őrt az óriások, pár lépésnyire az erdőtől. A gróf és a doktor megálltak előttük, és alaposan szemügyre vették őket. Pont olyanok voltak, mint

amilyenek az imént Frédéric leírta: nagyok, fenyegetőek, kezükben lándzsa és kereszt. A bronzból készült alakok tetőtől talpig mezítelenek voltak. Fejükön megcsillant a nap sugara; testük minden részét izomkötegek borították.

-Gyermekkoromban rengeteget töprengtem, hogy vajon mit jelképezhetnek - mondta Jean-Briant. - A többi gyerekkel sokat játszottunk itt. Felmásztunk a tetejükre, elbújtunk mögöttük; menedékül szolgáltak, ha fogócskáztunk. Az egyik nemes úr, egy negyven év körüli gróf - akit mellesleg te is jól ismeresz - meglátott minket, amint célba dobást játszottunk. Versenyeztünk, hogy melyikünk tudja legmesszebből eltalálni kaviccsal az egyik feszület közepét. Először csak udvariasan szólt ránk, hogy hagyjuk abba a játékot, mert ha ezt az apám megtudja, nagyon mérges lesz. Megvártuk, amíg elmegy, és természetesen tovább folytattuk a dobálást. Újból visszajött, és azt mondta, hogy amiért szégyent hoztunk apáinkra ezzel a viselkedéssel, térdeljünk le a szobrok elé, és imádkozzunk a bocsánatukért. Legalább másfél órán át térdepeltetett bennünket a fűben. Ez volt a büntetésünk. Nagyon dühös voltam rá, amiért beleszólt a játékunkba, ezért megkerestem apámat, hogy bepanaszoljam nála. Azt gondoltam, egyetért majd velem, és jól megdorgálja a nemest. De nem így történt. Elszámítottam magam, és ez roppant súlyos következményekkel járt. Ha jobban belegondolok, azon az éjszakán kihalhatott volna miattam a családunk.

Fonteray összevont szemöldökkel nézett barátjára, s látta rajta, hogy a felszínre törő emlékek rendkívüli módon megviselik. Jean-Briant beállt a két szobor közé, összezárta a lábát, és széttárta a karját.

-Így voltam ide kikötözve! - mondta elfúló hangon.

A doktor döbbenten tátotta a száját.

-Mi az, hogy ki voltál kötözve? Ki tette? És egyáltalán, apád

hogy engedhette meg?

A gróf keserűen mosolygott.

-Hisz ő adta parancsba. Miután végighallgatott, se szó, se beszéd lekevert egy akkora pofont, hogy végigvágódtam a dolgozószobája padlóján. Aztán megragadott a hajamnál fogva. Azt hittem, ordibálni fog, de csak suttogott sejtelmes, félelmetes hangon. Elmondta, hogy a Kolosszomidák – tehát a bronz szobrok – évszázadok óta őrzik a birtokot, védelmet nyújtanak a vámpírok, a boszorkányok és a vérfarkasok ellen. A kereszt, amit megdobáltunk, elrettenti ezeket a lényeket, ezért nem merik megközelíteni a kastélyt. A másik kezükben lévő lándzsa – ami egyébként kihegyezett, hosszú karó – azt szimbolizálja, hogy ha mégis idemerészkednek, karóval a szívükben fogják végezni. Mikor megdobáltam a szobrokat, apám szerint szégyent hoztam egész családunkra, amiért bűnhődnöm kell, ezért a Kolosszomidákra bízta a sorsomat. Fogalmam sem volt mit jelent ez, ám rövidesen megtudtam. Szégyenszemre a hajamnál fogva vonszolt ki a parkba egészen a szobrokig. Ott megparancsolta a szolgáltnak, hogy hozzanak erős bőrszíjakat, kössék össze a lábamat, majd a kezeimet kötözzék a Góliátokhoz. Mire elkészültek, úgy néztem ki, mint Krisztus a keresztre feszítés után. A nemes urak és fiaik ott álltak körülöttem. Fel sem fogtam, mi történik velem; azt hittem, tréfa az egész; hogy pár percig ki leszek kötve, aztán mindenki egy jót nevet rajtam; levágják a szíjaimat, és elfelejtjük az egészet. De senki sem nevetett, és senki sem lépett elő késsel a kezében, hogy kiszabadítson. A grófok, bárók és hercegek csak néztek engem: mintha azt lennék, mikor csap már végre belém a villám. Gyermekük pedig szemlesütve, lehorgasztott fővel ácsorogtak mellettük. Ekkor olyasmi történt, amire végképp nem számítottam. Kissé megkésve csatlakozott hozzánk az a magas, jó kiállítású, barnás szőke hosszú hajú, tengerkék szemű úriember, aki egy órával azelőtt térdepelésre kényszerített minket, bizonyos Jean-Francois de Leroy gróf. Ismerős a név, ugye? Elsápadt,

amikor meglátott kikötve. Gyorsan megkerülte a félkörben álló tömeget, megállt apám előtt, és kérdőre vonta. A férfiak között a döbbenet moraja futott végig, hiszen vendéglátójuk köztiszteletben álló nemesember volt, akit még soha senki nem mert kérdőre vonni. Ő is megrökönyödött, de csak egy pillanatra.

-Ön vendég a házamban, Jean-Francois! Mégis, honnan veszi a bátorságot? Jean-Briant az én fiam. Jogom van tehát olyan büntetést kiszabni rá, amelyet méltányosnak tartok.

-Ne felejtse el, Monsieur, hogy egy gyermekről van szó!

Abban a pillanatban jöttem rá, hogy Leroy gróf nem büntetni akart a másfél órás fohászkodással, csupán meg akart óvni apám haragjától. Ha nem árulkodom, most nem lennék ilyen kínos helyzetben.

-Ő már nem gyerek!! - kiabált apám magából kikelve. - Ha eddig az is volt, ma éjjel kezeskedem érte, hogy felnőtt!

Jean-Francois azonban nem hagyta annyiban a dolgot.

-Azzal is számolt, hogy ha egész éjszaka itt hagyja kikötve, reggelre esetleg nem lesz már, aki férfivá érhetne?

-Egész éjszakára itt akarnak hagyni?

Akkor szólaltam meg először. Reszkettem a félelemtől. Az erdővel szemben védtelenül, egy szál magamban?! Az ember az ellenségének sem kívánna ilyesmit. Különösen nem azokban az időkben.

-Vezekelned kell a bűnödért! - kiáltotta az apám, s megvetően pillantott rám.

Úgy éreztem, élvezni, hogy megszégyeníthet.

-Kérem, gróf úr! - Jean-Francois szinte már könnyögött. - Egy gyermeki csínytevés miatt képes lenne feláldozni a fiát? Arról nem

is beszélve, hogy ezen okból kiköttethetné mindegyikünk gyermekét, hisz ők ugyanúgy részt vettek a játékban, mint Jean-Briant. Én már megbüntettem őket: másfél órán át térdepeltek a szobrok lábánál, és imádkoztak bocsánatukért.

-Ön megfélemezik magáról, kedves barátom! Egyrészt nem kértem a tanácsát, másrészt mivel Jean-Briant a házigazda fia, példát kellett volna mutatnia a többi fiúnak avval, hogy véget vet a szentségtörő játéknak. De ő ehelyett inkább ösztönözte őket. Társai tehát nem hibásak, hacsak nem abban, hogy vakon követték vezérüket. A vitának vége! A fiú itt marad reggelig.

Jean-Francois gondterhelt arccal nézett rám, fátyolos tekintetében aggodalom tükröződött. Hálás voltam neki, amiért minden követ megmozgatott szabadulásom érdekében. Ismét apámhoz fordult, és suttogva, nehogy véletlenül meghalljam, azt mondta:

-Imádkozni fogok, hogy az éj sötét teremtményei megkíméljék a fia életét, mert ha nem így lesz, reggelre kihal a családja. Tekintve, hogy nincs másik gyermeke, a La Rule név örökre feledésbe merül!

Udvariasan meghajtotta magát, bátorítóan megsimogatta a fejemet, azzal magára hagyta a társaságot. Apám egy percig némán meredt utána. Már-már azt gondoltam, hatottak rá a gróf intelmei, de miután megvonta a vállát, és felszólította vendégeit, hogy térjenek vissza a kastélyba, minden reményem szertefoszlott. A vendégek némán engedelmeskedtek szavainak. Mikor láttam, hogy eltávolodnak, apám után kiáltottam. Sírtam, könyörögtem neki, de csak azt értem el, hogy visszajött hozzám, újból arcul ütött, és bekötötte a számat egy kendővel.

-A helyedben én buzgón fohászkodnék a Kolosszomidákhoz, hogy óvjanak meg. A sorsod az ő kezükben van. Ha elnyered a bocsánatukat, megvédenek.

És magamra hagyott. Pár percen belül teljesen besötétedett, és megjelentek az ég első csillagai. Lassacskán az összes fény kihuny a kastélyban. Először a vendégek tértek nyugovóra, majd a szolgák, így már csak én voltam az egyedüli ember La Rule-ben, akit ébren tartott a rettegés.

Az Őrangyal

Szabályosan remegett a szívem, de nem a hűvös éjszaka miatt. Az erdő mélyéről különös hangok szűrődtek felém. Megroppant az avar, mintha valaki vagy valami járkálna a sűrűben, aztán néma csend. Majd állati hangok hallatszottak. Baglyok huhogtak egy fa tetején, távol farkasok vonyítottak, mintha csak az én halálomat jósolnák. De mindez semmi volt ahhoz képest, ami egy halálra rémült gyermek képzeletében megszülethet.

Ahogy a hold felkelt, és megvilágította a sudár fenyőket, furcsa árnyékok kezdtek kibontakozni a sötétből. Örültem a holdnak, mert egy kis világosságot adott, ami melegséggel töltött el. Ám rögtön megriadtam, amint egy rettenetes üvöltés hasított bele az éjszakába. Nem tudtam, hogy emberé vagy állaté, de az utolsó hang volt, ami elhagyta a szerencsétlen torkát. Később, esküdni mertem volna, csontropogást és csámcsogást is hallottam.

Nagyon késő lehetett, amikor a félelemtől vagy a kimerültségtől elnyomott az álom. Nem baj, ha alszom – gondoltam magamban. Mire felébredek, ezer ágra süt majd a nap, és értem jönnek, hogy eloldozzanak... Fogalmam sincs, meddig alhattam fejemet a karomra döntve, megroggyant lábakkal, de mikor kinyitottam a szemem, ugyanaz a sötétség fogadott, mint amikor lehunytam őket. A hold állásából ítélve – ezen persze csak később gondolkodtam el – egy vagy két óra lehetett. A szél kicsit megélénkült, és a fák lombjai suttogni kezdték erdei dalukat. Amikor a szél már nem ringatta a lombokat, csontig hatolt a csend. Mint a téli hideg,

titokzatos volt és végtelen.

Azt hittem, az állati hangok a legrosszabbak, de tévedtem. Nemsokára sűrű léptek zaja hatolt el hozzám, majd az erdő szélén öt farkas jelent meg. Nem tűntek sem ellenségesnek, sem éhesnek; én mégis nagyon megijedtem. Megálltak velem szemben, és a levegőt szimatolták. Pár pillanatig nem is történt semmi; csak álltak ott, és egymást nézegették, mintha tanácsot kérnének, hogyan tovább. Kisvártatva mégis elindultak felém. Az éj hűvös volt, ennek ellenére ömlött rólam a víz. Mielőtt azonban elérhettek volna, valami megzavarta az állatokat. Nyugtalanul visszafordultak a fák felé, és behúzott farokkal füleltek. Majd mintegy varázsütésre nagyot szökkentek, futásnak eredtek, és már el is nyelte őket a rengeteg. Hála legyen Istennek – gondoltam magamban, és valóban buzgón kezdtem imádkozni a mellettem magasodó robusztus szobrokhoz, hogy óvjanak meg, és ne engedjék, hogy a farkasok visszajöjjenek.

Később beláttam, rosszul fogalmaztam meg a kívánságomat: a farkasok valóban nem jöttek vissza, ellenben valami más igen. Semmiféle nesz nem figyelmeztetett, hogy felém közelít az a lény, amitől mindig elszörnyedtem, amikor a dajkám délutánonként mesét mondott nekem. Borzadva hallgattam a különböző legendákat a világ legvérszomjasabb ragadozójáról. S mintha csak a dajka meséiből toppant volna elő, kilépett a fák közül, és megállt velem szemben legrosszabb rémálmom: *a vérfarkas*.

Ha eddig nem rettegettem eléggé, hát épp itt volt az ideje, hogy féljek, mert pontosan olyan volt, mint amilyennek a drága asszony leírta. Az ember és a farkas keveréke a két hátsó lábán állt. Legalább két méter magas volt. Testét sűrű, csimbókokban lógó szőrzet borította. Lábain és kezein – ha ugyan kéznek lehetett nevezni azokat a nagy, bozontos mancsokat – borotvaéles fekete karmok csillogtak a holdfényben. Izmos, kidomborodó mellkasa szünet nélkül járt föl-le veszett lihegésétől. A vállai szélesek és

aránytalanul nagyok voltak. Az egészen rövid nyakhoz – ami úgy tűnt, mintha behúzná – feltűnően nagy fej tartozott. Később persze megtudtam, hogy ezek a lények már-már tökéletesen arányos testfelépítéssel rendelkeznek; csak a dús szőrzet miatt – amiből hol több, hol kevesebb van – látszanak groteszk formájúnak. Bárhogy is próbáljuk szépíteni a dolgot, a feje igenis hatalmas volt és ronda. A pofája megszólalásig a farkasokéra hasonlított, annyi különbséggel, hogy a szájából kiálló agyarszerű tépőfogak sokkal nagyobbak és élesebbek voltak annál, mint amivel kisebb termetű rokonai rendelkeztek.

A dajkám azt mondta, hogy ezek a lények olyan emberekből fejlődtek ki, akiket veszett farkasok haraptak meg. Én azonban abban a pillanatban semmi emberit nem fedeztem fel támadómban. Riasztó volt amint ott állt, és bámult engem. Apró szemeiből csak úgy sütött az eszelős düh, a szájából ragacsos nyál csorgott. Mikor megindult felém, fenyegető morgásából tudtam, hogy ütött az óráim. Próbáltam elszakítani a szíjakat, ám azok erősen fogtak; próbáltam kiabálni, de még mindig be volt kötve a szám. A torkomból feltörő hang erősen emlékeztetett arra a halálsikolyra, amit pár órával azelőtt hallottam. Gyilkosom pedig csak jött és jött, kitátott szájában öklömnyi késként villantak meg az éles fogak. Ezeket akarja a torkomba vájni! Belemélyeszi a húsomba őket, és átharapja a csigolyáimat! Vajon milyen lesz a halál? Fájni fog, vagy nem is érzek semmit? És egyből a mennyországba jutok, ahol édesanyám vár rám?

Hosszúnak tűnik, ahogy ezt elmesélem, de hidd el, barátom, mindez egy pillanat alatt zajlott le. Bár nekem akkor úgy rémlett, mintha lelassult volna az idő. Tágra nyílt szemmel bámultam a halál torkába, és akkor megtörtént a csoda, amiért fohászkodtam. Centiméterekre lehetett csak tőlem a fenevad, már magamon éreztem bűzös, vérszagú leheletét, amikor egyszerre valami láthatatlan erő fellökte és odébb dobta pár méterrel. A vérfarkas nyekkent egyet, majd hatalmas robajjal a földnek csapódva elterült,

és nem mozdult többé.

Nem értettem, mi történt. Eszeveszetten kapkodtam a fejem, mert féltem, hogy ami végzett a bestiával, talán most ellenem fordul. Szerencsére, nem így történt. Annak a valaminek vagy inkább valakinek, aki megmentette az életemet, eszébe sem jutott, hogy bántson.

Az őrangyalom ott állt a vérfarkas teteme mellett, és lehajtott fejjel nézte a mozdulatlan lényt. A lábával óvatosan megrugdosta, de az állat már halott volt. Nem is lehetett másként, hiszen kitört a nyaka. Megmentőm pár pillanatig szemlélődött még, majd miután megbizonyosodott, hogy áldozata nem kel fel többé, felemelte a fejét, és fürge léptekkel elindult felém.

Amikor elém ért, a hold megvilágította az arcát. Azt az arcot, azt a tekintetet sohasem felejttem el! Magas, karcsú, kellemes külsejű és roppant rokonszenves fiatal férfi állt előttem. Talán harminc-harmincöt éves lehetett. Ébenfekete, majdnem derékig érő hosszú haját fekete szalag fogta össze a tarkója alatt. Elég gyászos benyomást keltett, mert a ruházata, az inge, a nadrágja, de még a csizmája is fekete színű volt. Szabályos, hosszúkás arca, amibe pár sötét hajtincs hullott, viszont ijesztően sápadtnak tűnt. Tiszta tekintet, nemességét sugárzó homlok, szépen hajló szemöldökív, enyhén mandulavágású sötét szemek, egyenes és arányos orr, keskeny és vértelen ajkak... Így felnőtt fejjel visszagondolva, alighanem bármely nőt levett volna a lábáról, annyira jóképű volt. Egyáltalán nem hasonlított azokra a férfiakra, akiket addig ismertem. Ha más körülmények között találkozom vele, biztosan halálra rémülök tőle, de akkor és ott úgy éreztem, mellette vagyok a legnagyobb biztonságban. A tekintetében volt valami különös, de egyben megnyugtató is.

Miután szemügyre vettük egymást, levette a kendőt a számról, és a csizmaszárából előhúzott tör segítségével megszabadított

szíjaimtól. Azonnal összerogytam. Mivel a lábaim túlságosan elgémberedtek, nem bírtam megállni rajtuk. A férfi ekkor letérdelt, és mindkét lábamat végigmasszírozta a térdemtől a bokámig. Lassan megindult a vérkeringésem, és egyre jobban lettem. Végül úgy éreztem, elegendő bátorságot gyűjtöttem ahhoz, hogy megszólaljak.

-Ki maga? - kérdeztem remegve.

Abbahagyta a masszírozást, a hónom alá nyúlt, és könnyedén talpra állított.

-Nem fontos, hogy ki vagyok - mondta halkan.

És a hangja még megnyugtatóbb volt, mint a jelenléte. Kellemesen csengett, mégis férfiasan mély volt.

-Gyere! Visszakísérlek a kastélyba.

Azzal kézen fogott, és már húzott volna magával, de én nem mozdultam. Az érintése hűvös volt, mintha jégcsapot szorongatnék.

-Az apám azt mondta, reggelig itt kell maradnom - tiltakoztam.
- Ha most visszavisz, nagyon megharagszik rám, és újból kiköttet.

Megmentőm felém fordult, és szigorúan nézett rám sötét, hideg szemeivel.

-Atyád örülhet, hogy élve megúszta a mai éjszakát, mert ha én nem lépek közbe, még eltemetni sem tudott volna. A vérfarkas ugyanis a csontokat is elrágja! - ijedten meredtem rá, s ő ezt látva mélyet sóhajtott. - Nem akartalak megrémiszteni! A haragom nem ellened irányul. De szerintem képtelenség akkora bűnt elkövetni, amiért egy férfi ily kegyetlen büntetést róhatna ki a gyermekére. Azzal, hogy ekkora veszélynek tett ki, az ő bűne sokkalta súlyosabb. Vagy elmeháborodott, vagy nem is szeret igazán. Akárhogy is van, most beszélni fogok vele, ám amit tőlem kap, azt nem emészti meg egyhamar! Ha elmondom neki, mi történt itt, térden állva fog

könyörögni a bocsánatodért, ebben biztos lehetsz.

Újból megfogta a kezem, és elindultunk az épület felé vezető ösvényen. Azonban alig tettünk pár lépést, titokzatos kísérőm hirtelen megállt. Meg akartam kérdezni, mi a baj, de ő egy kézmozdulattal csendre intett. Láttam rajta, hogy feszülten figyeli a kastélyt. A szemei kicsiny réssé szűkültek, teste megmerevedett. A hold elbújt egy kósza felhő mögé, így teljes sötétség vett körül minket. Semmit sem láttam, csupán körvonalakat meg árnyakat. Hatalmas árnyakat, amik... mozogtak! Igen, már én is észrevettem. Kiváltak a szökőkutak és díszfák mögül, s egyenesen felénk közeledtek. Mire a felhő elúszott a hold előtt, a két jövevény kilétére is fény derült. Azt hittem, ennél rosszabb már végképp nem jöhet, de mint azon az éjszakán sokadszorra, ismét tévedtem. Vértörpök voltak! És egyszerre kettő.

Kísérőm csak állt mellettem mozdulatlanul, s ami elképesztő, mosolygott. Keserédes mosoly volt, de akkor is... Ilyen helyzetben az ember vagy megfutamodik, vagy imádkozik, ám a legkevésbé sem várja a halált mosolyogva. Végül el is nevette magát, majd némi cinizmussal a hangjában így szólt:

-Na, ennyit a Kolosszomidák birtokőrző hatalmáról! Bár ha jól meggondolom, engem sem tartottak vissza.

Igazat kellett adjak neki. Apám azt mondta, hogy amíg a Kolosszomidák a helyükön vannak, a vérfarkasok nem tudnak betörni a birtokra. S lám, most a kastély felől közelítenek... Ezen töprengtem, majd eszembe jutott még valami.

-De hát magát miért kellene visszatartaniuk? - kérdeztem megrökönyödve.

-Később! - mondta, miközben eltűnt a mosoly az arcáról. - Menj be az erdőbe! Fuss, ahogy csak a lábad bírja, és ne nézz vissza! Ha úgy gondolod, hogy már elég messze vagy, próbálj elrejtőzni egy

kidőlt fa mellett, vagy egy bokor alatt. Ne félj, meg foglak találni!

-Mi van, ha az erdő is tele van velük? Nagyon félek! Nem maradhatnék magával?

-Nem! - mondta határozottan. - Tessék, ezt tedd el, de vigyázz rá, nehogy elveszítsd!

Leakasztott a nyakából egy medált, és a kezembe nyomta. Ideges voltam, nem is néztem meg, mit ábrázol.

- Ez megóv téged, amíg vársz rám. És most eredj!

A vérfarkasok egyre csak közeledtek. Lehet, hogy a társuk halálát akarták megbosszulni, vagy ők is megéreztek a könnyű préda szagát. Félttem tőlük, de az erdő sötétjétől még inkább.

- Mit akar tenni? - kérdeztem, miközben a szívem a torkomban dobogott.

-Szerinted mit fogok tenni? Megküzdök velük, nincs választásom!

-Mi lenne, ha együtt menekülnénk be az erdőbe?

Megmentőm értetlenül nézett rám.

-Látszik, hogy még gyerek vagy, és semmit sem tudsz a vérfarkasokról. Esélyünk se lenne elmenekülni. Nekem talán igen, de neked... Menj már, különben én magam téplek szét! - ordította magából kikelve.

Ez aztán megtette a hatását. Nyakamba akasztottam a medált, és rohanni kezdtem az erdő felé. De nem bírtam ki, látni akartam, mi történik mögöttem. A fák alól visszafordultam, és a kastély felé néztem. Borzalmas látvány tárult a szemem elé: a vérfarkasok üvöltve rontottak a fekete ruhás férfira. Azonban őt sem kellett féltetni. Először csak a védekezésre összpontosított. Emberi szem követni sem tudta, emberi ész fel sem foghatta azt a gyorsaságot,

amivel az idegen kitért a vadállatok ütései és harapásai elől. Képtelenség, hogy földi halandó így tudjon mozogni!

A következő pillanatban viszont elvétette az ugrást, és az egyik állat leterítette. Azt hittem vége. De nem! A ránehezülő vérfarkas ugyanis nagyot szaltózva felrepült a levegőbe, majd a földnek csapódott. A lerúgott állat nem halt meg, csupán megsérült, ám ettől még vérszomjasabb és kiszámíthatatlanabb lett. A férfi egy lendülettel talpra szökkent, hogy folytathassa a küzdelmet. Most rajta volt a sor, hogy támadjon. Valami megcsillant a kezében. Az a tőr volt, amivel a szíjaimat vágta el.

Amíg azon tanakodtam, miképp lehet egy embernek akkora ereje, hogy minden különösebb nehézség nélkül lerúgjon magáról egy vérfarkast, megmentőm állati ordítás kíséretében előrelendült. Az egyik pillanatban még a helyén állt, a másikban meg... Mindkét ragadozó elterült a földön, és egyszerűen nem értettem, hogy mitől. Lassan feltápászkodtak, és megrázták a fejüket. Ezek szerint ők sem tudták felfogni, mi is történt velük. A férfi pont kettejük között állt, és kajánul vigyorgott. Amint a bestiák megpillantották, rögtön támadtak, ám ő felszökkent a levegőbe, és így a két állat teljes erőből egymásnak ütközött.

Nyomban kacarászni kezdtem, amint láttam, hogy összekoccannak, és szédülten hanyatlanak az avarba. Azonban amint följebb emeltem a fejem, a torkomra forrt a nevetés. Mert az én titokzatos őrangyalom ahelyett, hogy az ugrás lendülete után visszaesett volna a földre, egyszerűen megállt a levegőben, és... még kimondani is rémisztő, mozdulatlanul lebegett pár másodpercig. -Káprázik a szemem? - kérdeztem magamtól suttogva. A férfi végül elegánsan földet ért, és hátrasimította szemébe lógó tincseit.

Addigra már a vérfarkasok is talpon voltak. Közrefogták őt, és kerülgetni kezdték, mint akik a végső csapásra készülnek. S ahogy

gondoltam, egyszerre támadtak. Felvetődtek a levegőbe, hogy kihasználva testi erejüket leteríthessék zsákmányukat. Ám elszámították magukat, mert e tökéletes harcos megint gyorsabb volt náluk. Beugrott az egyik bestia alá, s mielőtt az rávethette volna magát, a tőr pengéje végigsiklott szőrcombókos testén, s kettészelte a fenevadat. Az állat hangtalanul, holtan zuhant vissza a földre. Vére hamar beterítette a gyepet. Kettévágott teteme pedig még ijesztőbbnek hatott, mint amikor még élt. Üveges szemével pont felém bámult, de már semmit sem láthatott.

Nehezen tudtam elszakadni a látványtól, ám amikor sikerült, rögtön szétnéztem, és a megmentőm után kutattam. Meg is találtam nem messze a halott vérfarkas tetemétől. Megrémültem, mikor észrevettem, hogy a földön térdel lehajtott fővel, és a jobb oldalát szorongatja. Tudtam, hogy megsebesült; láttam az arcán, hogy erős fájdalmai vannak. Összeszorította a fogait, és támolyogva bár, de talpra állt, ám ekkor hirtelen megrogyantak a lábai, így ismét térdre esett.

Oda akartam menni hozzá, hogy segíthessek, viszont a másik vérfarkas még harcképes volt. Sőt, ami még szörnyűbb, újabb kettő jelent meg a színen. Szégyelltem magam, amiért megfutamodok, de nem bírtam végignézni, ahogy végeznek a férfivel. Megfordultam és futásnak eredtem. Elvesztettem az időérzékeimet, úgyhogy nem tudom meddig rohantam. A lábam lassacskán görcsöt kapott, a tudóm szinte kiszakadt, úgy fájt. A bokrok és cserjék ronggyá szaggatták a ruháimat, és véresre karcolták a testemet, de én csak futottam egyre mélyebbre és mélyebbre a szörnyű vadonban, mígnem összeestem a fáradtságtól. Beütöttem a fejem egy kiálló fatönkébe, és elájultam.

Arra eszméltem, hogy egy ismerős hang suttogja a nevemet. Felnyitottam a szemem. Először csak homályosan láttam, ám amint kitisztult a fejem, azonnal ráismertem az én titokzatos őrangyalomra. Hihetetlen volt, de ott ült mellettem a földön. Ő

szólongatott, bár fogalmam sem volt, honnan tudhatja, hogy hívnak. S ami ennél is rejtelmesebb: hogyan találhatott rám abban a dzsungelben, a vaksötét éjszakában?!

Gyorsan felültem és végignézttem rajta. Egyenes haja kibomlott, és kócosan terült vállára. Az arca a szokásosnál is sápadtabb volt, az inge darabokra tépve lógott rajta. Úgy tűnt, a vérfarkasok rendesen helyben hagyták, mert az oldalán, a bordák vonalában öt hosszú vágás éktelenkedett. A sebekből csendesen szivárgott a vér.

Nem tudtam eligazodni az érzelmeim között. Először a halálfélelem, majd a boldogság, hogy megmentettek, és végül a fájdalom, hogy holtnak hittem a jótevőmet. Könnybe lábadt a szemem, és zokogni kezdtem. A férfi csak nézett rám, majd magához vont és átölelt. A vállán sírtam ki az összes fájdalmamat. Mikor kissé megnyugodtam, letörölte a könnyeimet, és a szemembe nézett.

-Azt hitted, meghaltam? - kérdezte komolyan.

Bólintottam. Erre elmosolyodott, de láttam, hogy megrándul az arca, és kezét erősen rászorítja a sebére.

-Ön megsérült! Orvos kellene, aki bekötözi! - mondtam, miközben talpra ugrottam, és segítettem neki felállni.

Főlegyenesegett, ám meg is tántorodott. Sikerült elkapnom a karját, megakadályozva ezzel, hogy összeessen.

-Köszönöm... - suttogta, és hálásan nézett rám.

-Mutassa meg, melyik irányban van a kastély, támaszkodjék rám, és hazaviszem! Otthon majd ellátják a sebeit...

De ő a fejét rázta.

-Túl veszélyes lenne visszamennünk. A vérfarkasok talán még ott ólálkodnak. Különben sincs annyi erőm, hogy eljussak odáig...

De annyi talán még van, hogy egy biztonságos helyre kísérsz, ahol remélhetőleg segítenek rajtam. Menjünk!

Elindultunk tehát még beljebb az erdőben. Lassan haladtunk, mert társamnak gyakran meg kellett állnia, hogy pihenjen, és kicsit összeszedje magát. Egyfolytában reszketett. Biztosan fázott a vérveszteségtől. Hogy eltereljem kicsit a figyelmét, beszélgetni kezdtem vele.

-Mi lett a vérfarkasokkal? Megküzdött mindegyikkel?

-Ha úgyis tudod, minek kérdezed?

-A sérüléséből ítélve vannak sejtéseim, de nem tudom, mi történt pontosan.

-Úgy! - mondta elgondolkodva. - Rosszul hazudsz!

Megállt és lehajolt hozzám. Szemeit a szemembe fúrta.

-Láttam, hogy megállsz az erdő szélén, és végignézed, amint végzek az egyikkel. Pedig megmondtam, hogy szaladj, és ne nézz vissza! Nem lett volna szabad látnod ezt a véres küzdelmet. Mikor már tudtad, hogy megsérültem, akkor eredtél csak futásnak.

Azt hittem, felrója nekem, amiért nem siettem a segítségére.

-Tudom, hogy gyáva voltam - mondtam szomorúan - segítenem kellett volna magán.

-Szó sincs róla, csacsi gyerek! - kiáltotta nevetve, majd tovább indult. - Megijedtél, ez természetes. Hidd el, eszembe sem jutott elvárni, hogy vissza gyere értem. Mire lett volna jó? Arra, hogy együtt haljunk meg?! De a kérdésedre a válasz: mialatt végeztem az egyik vadállattal, a párja kihasználta, hogy nem figyelek rá, és a karmaival végigszántotta az oldalamat. Azért térdeltem a földön, mert be akartam kötözni a sebet, azonban már nem volt rá időm. Mert a másik, látva társa halálát, azonnal nekem rontott. Ekkor

gondoltad, hogy meghalok.

-És elszaladtam - vallottam be szégyenkezve.

-Az volt a szerencsém, hogy a tör nem esett ki a kezemből. Tudtam, hogy ilyen állapotban nem bírnám visszaverni a támadást, és már késő volt elugrani előle. Ezért hagytam, hadd terítsen le. Mivel másra számított, rám térdelt, de nem harapta át a torkom. Kihasználta ezt a pillanatnyi előnyt, és a tört egyenesen a szívébe döftem. Azonnal kimúlt. Nagy nehezen kikecmeregtem alóla, s látva, hogy újabb két példány közelít, összeszedtem a maradék erőmet, és utánad rohantam.

-De hát azt mondta, semmi esélyünk, ha elfutunk előlük! - vontam össze a szemöldökömet.

-Én azt mondtam, *neked* nem lenne esélyed.

Mindketten megálltunk, és merengve néztük egymást. Akkor értettem csak meg, hogy azért szállt szembe velük, hogy ismét megmentsen. Pedig előtte állt a lehetőség, elmenekülhetett volna cserbenhagyva engem, de nem tette. Miattam sebesült meg! Másodszorra köszönhettem neki az életemet.

-Nagyon... hálás vagyok! - ennyit bírtam kinyögni, és újból megöleltem.

-Jól van, na! - veregette meg a hátamat szerényen. - Ennyi érzélem egy napra túl sok nekem.

Ismét elindultunk, és rátértünk egy számomra alig látható ösvényre.

-Kérdezhetnék valamit?

-Hisz mást sem teszel egyfolytában, mint kérdésekkel ostromolsz! - mondta vidáman.

Ebből megértettem, hogy nem neheztel a kíváncsiságomért.

-Tehát... az imént, amikor... - kezdtem bizonytalanul. - Szóval, mikor maga felugrott a levegőbe, és a vérfarkasok egymásnak rohantak, akkor egy percre... megállt a levegőben!

-Képzeltél! - vágta rá nyersen.

Észrevettem, hogy szándékosan kerüli a tekintetemet.

-Tudom, mit láttam! - kiáltottam mérgesen, és megálltam.

-Azt, amit nem szabadott volna! - jelentette ki emelt hangon, majd felém fordult. Ám amint végignézett rajtam, egyszeriben kisimult az arca. - Túl nagy kérdés lenne, hogy ne faggass róla?

-Nem - mosolyogtam vissza rá. - De egyszer majd elmeséli, hogyan csinálta, ugye?

-Majd egyszer... - hagyta helyben elgondolkodva.

-Meddig megyünk még? - kérdeztem.

-Már nem sokáig.

És valóban. A fák között, a derengő homályból lassacskán egy ház sziluettje bontakozott ki. Amint közelebb értünk, láttam, hogy takaros kis fakunyhó az, amit egy domboldal aljába építettek, hogy védve legyen az időjárás viszontagságaitól és az esetleges támadásoktól. A ház előtt félkör alakban kiirtották a fákat, így ott egy kis tisztás keletkezett, ahol - mint azt később nappali fényben megnéztem - különböző gyógy- és fűszernövények fejlődtek szépen ágyásaikban. Szemet gyönyörködtető volt a kert; meglátszott rajta a hozzáértő, gondos kezek munkája.

-Ki lakik itt? - érdeklődtem buzgón.

-Egy régi barátom - válaszolt a férfi, és odaérve bekopogott az ajtón.

Egy darabig nem történt semmi. Újból bekopogott.

-Ki az? - kérdezte bentről egy szigorú, mégis lágy női hang.

-Én vagyok, kérlek, nyisd ki! - válaszolt kísérom, mire az ajtó azonnal kitárult.

Bentről kandallótűz fénye és jóleső melegsége áradt kifelé. Az ajtóban egy gyönyörű nő állt. Életemben nem láttam még olyan szépséget. Fiatal korom ellenére, azt hiszem, azonnal beleszerettem. Éreztem, ahogy szívem egyre hevesebben ver meglátván ezt a tizennyolc és huszonöt év körüli teremtet, aki bár nem tűnt magasnak, mégis roppant kecses és előkelő hölgy benyomását keltette. Bátran versenybe szállhatott volna akármelyik nemes kisasszonnyal, ha nem azt a ruhát hordta volna épp, mint ami rajta volt. Öltözéke ugyanis az észak-amerikai indiánok viseletét idézte. Finom, könnyed, földig érő szarvasbőr szoknyát, hozzá gazdagon díszített, rövid ujjú fehér blúzt és barna színű, rojtos vállkendőt viselt, ami alól kivillant hamvas, alabástrom bőre. Sűrű fekete hajzuhatag keretezte pirospozsgás, kissé kerekded arcát, sötét fürtjei pedig hullámokban csavarodtak tovább vékony derekáig. Az arcán büszke már-már arisztokratikus vonásokat lehetett felfedezni, melyeket még inkább kiemeltek hollófekete szemei és keskeny picicéi ajkai.

Mesebeli királylány - gondoltam magamban -, akit elrabolt egy gonosz boszorkány, hogy aztán az erdő mélyén rejtegesse, és cselédmunkára kényszerítse. Mindenesetre sugárzott az örömtől, amikor kinyitotta az ajtót. Ám mikor meglátta a vérző férfit és engem, szemei tágra nyíltak a rémülettől, és egyszeriben eltűnt a pír orcájáról.

-Landrote... - kezdte elhaló hangon. - Mi történt veled? És ki ez a gyerek?

-Bemehetnénk, Luena? - kérdezte kísérom remegő hangon.

-Persze-persze, gyertek csak!

A lány félreállt, és betessékelt minket a kunyhóba. Rögtön egy tágas szobában találtuk magunkat. Ez volt a nappali, a konyha és a hálószoza is egyben. Bár hozzá voltam szokva a kastélyunk nyújtotta kényelemhez, azonnal otthonosan éreztem magam e kedves hajlékban. A levegőt fűszer és gyógynövény illat lengte be. A kőből épített kandallóban vidáman pattogott a tűz, bevilágítva az egész helyiséget. Mellette a sarokban kapott helyet a konyha, középen jókora tűzhellyel. A háznak ez a része volt a legérdekesebb. A falat takaró hosszú, fából készült, füstüveges konyhaszekrény belsejét tucatszámra töltötték meg a különböző kisebb-nagyobb, dugóval lezárt üvegcsék. Mindegyik színültig volt töltve valamilyen folyadékkal. A tűzhely másik felén álló, hasonló kinézetű és nagyságú szekrényben pedig felcímkézett fadobozok sorakoztak.

Később megnéztem, mi áll a feliratokon, de sajnos nem franciául, és még csak nem is latinul, hanem egy előttem ismeretlen nyelven volt valamilyen szöveg rájuk írva. A plafonról szárított gyógynövények lógtak alá. Felismertem közülük a mentát, a rozmaringot és a levendulát, de hogy a többi mi lehetett, azt csak a jó ég tudja. A falak polcain pár ócska és kopott könyvnek jutott hely. Mellettük kitömött állatok, elsősorban madarak – hollók, réti sasok, fácánok és baglyok – díszeltek. Tulajdonképpen ahová csak néztem, mindenütt felleltem egy-egy preparált példányt. A bejárati ajtó mellett például egy hiúz állt őrt.

A szoba közepén egy óriási diófa törzséből kifaragott étkezőasztal helyezkedett el, hímzett színes abrosszal letakarva, négy székkal körülvéve. Az asztallal szembeni sarkot egy keskeny ágy foglalta el, amit pár pokróc fedett be. A gyönyörű hölgy ide vezette a férfit, és utasította, hogy feküdjön le.

-Először Jean-Briant-nak adj valamit enni!

-Szó sem lehet róla! - mondta szigorúan a lány. - Súlyosak a

sérüléseid, Landrote! Ha nem látom el azonnal, elvérezhetsz! A fiú majd vár egy kicsit.

Mivel megmentőm nem mutatkozott be, új barátunk szájából hallottam először a nevét: *Landrote*. Igen különös név. Nem tudtam, mit jelenthet. Bár nem is értem, miért csodálkoztam, hiszen ehhez a rejtélyes idegenhez egy rejtélyes név illett a legjobban.

Landrote végül engedett a női szigornak, és végignyúlt az ágyon. Luena ezalatt szorgosan tett-vett, sürgölődött a beteg férfi körül. Egy fazékban vizet forralt, és telerakta a konyhaszekrényekből előzőleg előkotort füvekkel, porokkal és gyökerekkel. Mire elkészült, az egész főzet bűdös, sűrű és ragadós, sárszerű kencévé állt össze.